

erindrer, at en bekendt Skrædermester, med hvem der ofte er Strid, fordi han søger at krybe under de Priser, der ere fastsatte mellem andre Arbejdsgivere og Arbejderne, ogsaa denne Gang har gjort det. Det var Foranledningen. Jeg er ikke ganske sikker paa, men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke netop den Gang var akkurat den samme Mand, der foranledigede, at den omtalte Dagsorden blev vedtagen. Vi behøve altsaa ikke at gøre Forestillingen om igen, vi have alt fikst og færdigt til at lære den Mand, at han maa betale samme Pris, som hans Kolleger maa betale, og det turde, synes jeg, være en ganske overordentlig billig Fordring. Hvorledes Arbejdslønnen skal være ved Statsleverancer, er altsaa noget, som Folketinget har udtalt sig om i sin Tid, og Regeringen har ikke burdet sidde overhørig, hvad der derom er vedtaget.

Jeg vilde heller ikke synes, at Folketingets Medlemmer kunne være ganske lige-gyldige for, hvorledes dette Spørgsmaal behandles i det private Liv, om der der sker Overgreb overfor Arbejderklassen, naar den har tilkæmpet sig en vis Løn, som saar er bleven den gældende, eller om saadanne Overgreb ikke ske. Det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), der forleden Dag havde Ordet, talte Spalte — ja, han talte i flere Spalter — 362—65 væsentlig om Sporvejsstrejken. Hans Udtalelser vare saadan lidt op og ned. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berensen) fik det Indtryk af det ærede Medlem, at han netop havde set denne Sag paa en rigtig social Baggrund og havde hævdet den Opfattelse, som det ærede Medlem vilde hævde. Ja, jeg maa sige, det gik mig, som det gik Vælgerne, da vi diskuterede Militærlovene paa Vælgermøderne: nogle, som havde hørt det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), sagde: Han er Modstander af Københavns Befæstning, andre, som ogsaa havde hørt ham, sagde: Han er Tilhænger af Københavns Befæstning. Jeg fik en anden Opfattelse af det ærede Esbjergmedlems Udtalelser om denne Sag end det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds. Det ærede Medlem fra Esbjerg stillede sig saadan lidt op i Skyerne, som om han var Samfundets værdige Repræsentant, der maatte kræve, at der i paakommende Fald blev taget passende Forholdsregler, hvis saadanne Ting skulde gentage sig som det, der nu var sket ved denne Sporvejsstrejke. Det var ikke, tænker jeg mig, en Mand, der var skudt frem af sit Parti og nu skulde tage det Skrald, der kunde komme. Jeg kan

huske fra min Barndom, at man satte en Straamand oven paa Skansen og lod Fjenden skyde paa ham, og naar han var skudt i Stykker, faldt han ned, og saa lo de, der laa bag ved Skansen. Men saadan er det ganske sikkert ikke her. Jeg havde ikke Indtrykket af, at det var en saadan frem-skudt Straamand, men at han derimod talte paa egne Vegne, og saa vidt jeg kunde se det paa ham, syntes det efter den Maade, han tog det paa, at det smagte ham godt, hvad han sagde. Det ærede Medlem sagde blandt andet, at hele den Kamp, der blev ført mod de nye Funktionærer, de saakaldte Skruerbrækkere og deres paarørende, efter hans Mening var af en saa utiltalende og hadefuld Karakter, at den kom til at staa i en højst ejendommelig Modsætning til den Frihedens og Broderskabets Følelse, som menes at skulle raade indenfor de organiserede Arbejdere. Saa taler han lidt om, at det stod i daarlig Kontakt med det Motto, som Socialdemokratiet har anskaffet sig, om Frihed, Lighed og Broderskab, og mere af samme Slags. For det første vil jeg nu gerne sige til det ærede Medlem, at Mottoet „Frihed, Lighed og Broderskab” ikke specielt er Socialdemokratiets. Det er det ærede Medlems gamle Meningsfæller, de borgerlige under den franske Revolution, der opstillede dette Motto.

Som det efter den Tid er gaaet med saa mange andre Programmer, som det ærede Medlems gamle Meningsfæller have sat sig, saaledes er det ogsaa gaaet med dette Motto: man har ikke opfyldt det. Efterhaanden har man overladt i Arv til Socialdemokratiet at søge opfyldt de Programmer og Mottoer, som de gamle satte sig. Saaledes ogsaa med dette, og jeg haaber, at det skal lykkes os at gennemføre det. Men naar han af dette Motto vil udlede, at Arbejdetsfrihed skal være tilladt enhver som helst, uanset hvad han opnaar derved, og hvad hans Formaal er dermed, synes jeg, det ærede Medlem ikke forstaar, hvad Frihed er. Det ærede Medlem vilde vistnok komme meget galt af Sted, hvis han indenfor sit Parti begyndte paa den Slags Frihedsnykker. Hvis han f. Eks. med Hensyn til et militært eller et kirkeligt Spørgsmaal vilde tage et fra Partiets afvigende Standpunkt, havde han kun et af to at gøre, enten at blive eller gaa. Vilde han blive, maatte han tage Partiets Standpunkt. Vilde han tage et andet Standpunkt, maatte han gaa, det ligger jo i Sagens Natur, og gaar han over til en anden og modsat Mening, bliver han bekæmpet som en Fjende, naturligvis! Paa samme Maade bekæmpe Arbejderne